

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **P. C.**

zastoupené advokátem Mgr. Petrem Machem
sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha 2, Vinohrady

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2025, č. j. KUJI 25099/2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2025, č. j. KUJI 25099/2025, a rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 24. 2. 2025, č. j. MHB_GDPR/20/2025/Zu-3, se ruší, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni jako náhradu nákladů řízení částku 13 140 Kč k rukám jejího zástupce, Mgr. Petra Macha, advokáta, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 12. 2. 2025 Městskému úřadu Havlíčkův Brod (dále též „povinný subjekt“) žádost, kterou se domáhala poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a to:
 - počtu podání prostřednictvím e-mailu za dosavadní část roku 2025 (ke dni podání žádosti),
 - poskytnutí seznamu „Podací deník“, kde budou zaznamenána úplně všechna přijatá podání e-mailem včetně zaznačení, kdy došlo k potvrzení o přijetí podání za zmíněné období.

Povinný subjekt žádosti nevyhověl a rozhodnutím č. j. MHB_GDPR/20/2025/Zu-3 ze dne 24. 2. 2025 (dále také jako „prvostupňové rozhodnutí“) ji odmítl. Jako důvod uvedl, že povinností povinného subjektu není vytvářet na základě žádosti nové informace, které v době podání žádosti u povinného subjektu neexistují a žádný právní předpis rovněž neukládá povinnému subjektu vést evidenci v rozsahu, v jakém je specifikována v podané žádosti.

2. Odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobkyně u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 28. 5. 2025.

II. Argumentace žalobkyně

3. Žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť se domnívá, že povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje, jelikož je jeho povinností podání evidovat (zde odkazuje na § 8 odst. 1 vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby). Proto nesouhlasí se žalovaným, že jde o zcela novou informaci, kterou by povinný subjekt musel vytvářet, a kterou by před obdržením žádosti o poskytnutí informací nedisponoval. Dle žalobkyně povinný subjekt tyto informace musí mít a mohl je žalobkyni poskytnout.
4. Žalobkyně zároveň nesouhlasí s argumentací žalovaného, že pojmem „e-mailová podání“ se rozumí (i) běžná e-mailová komunikace nepodléhající výkonu spisové služby. Žalobkyně uvádí, že e-mailové podání je „určitým formalizovaným úkonem“, který povinný subjekt musí evidovat. Toto tvrzení podle žalobkyně v napadeném rozhodnutí připouští i žalovaný, když uvádí, že v systému elektronické spisové služby eviduje počet podání učiněných e-mailem, avšak pouze těch, která jsou opatřena elektronickým podpisem.
5. Svou žalobní argumentaci žalobkyně značně rozvinula v replice na vyjádření žalovaného poté, co si zvolila jako zástupce advokáta. Udržela se však v rámci výše vymezených žalobních bodů.

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, jelikož informační povinnost podle zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje pouze na informace reálně existující, tedy musí se jednat o „obsah nebo jeho část“, který je určitým způsobem „zaznamenán“, tj. zachycen tak, aby mohl být kdykoliv znovu zajištěn, resp. použit. Podle žalovaného je tedy povinný subjekt povinen poskytovat jen takové informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Povinný subjekt tedy není povinen poskytovat informace týkající se dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací (viz § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Podle žalovaného

tak požadavek žalobkyně směřuje do budoucnosti a dostává se mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť nesplňuje jeden z pojmových znaků informace, jak je vymezena v § 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

7. Žalovaný dále uvádí, že požadovaný počet e-mailových podání není totožný s počtem přijatých dokumentů v digitální podobě, které povinný subjekt eviduje v systému elektronické spisové služby, jelikož do tohoto systému se promítají pouze dokumenty se zaručeným elektronickým podpisem. E-mailová podání ve většině případů neobsahují výše uvedené dokumenty, a proto jsou považována za běžnou korespondenci, která v souladu se spisovým řádem nepodléhá evidenci.
8. Z výše uvedených důvodů žalovaný konstatuje, že požadovanou informaci nemá povinný subjekt k dispozici (nelze zpětně zjistit počet všech podání e-mailem došlých na konkrétní e-mailové adresy povinného subjektu s ohledem na to, že se většinou jedná o běžnou korespondenci, dokumenty nepodléhající evidenci, příp. nevyžádanou poštu).
9. Žalovaný uvádí, že stav neexistence informace je zákonným důvodem pro její odmítnutí, to za předpokladu, že povinný subjekt nemá povinnost takovou informaci disponovat. Zároveň žalovaný konstatuje, že v daném případě povinnému subjektu povinnost disponovat informacemi, které požadovala žalobkyně, ze žádného právního předpisu nevyplývá.
10. Zároveň žalovaný dodává, že správní orgán je vázán obsahem podané žádosti. Je-li tedy řízení zahájeno na žádost, je žadatelka tím, kdo vymezuje předmět řízení, tedy že žadatelka zodpovídá za formulaci svého požadavku a je na ní, aby poptávané informace vymezila dostatečně jasně. Pokud tedy umožňuje formulace žádosti vykládat ji více způsoby, nelze povinnému subjektu přičítat k tíži, pokud při rozhodování přihlédl pouze k jednomu z nich.

IV. Řízení před krajským soudem

11. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba je důvodná.

Právní úprava a judikatura

13. Krajský soud nejprve připomíná, že předmětem soudního přezkumu je odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to z toho důvodu, že povinný subjekt neeviduje podání učiněná e-mailem v žalobkyní požadovaném rozsahu.
14. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je veřejná správa službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.
15. Podle § 37 odst. 1 správního řádu je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

16. Podle § 37 odst. 1 správního řádu *musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. (...) Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.*
17. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, *veřejnoprávní původce zaznamená datum doručení dokumentu. V případě dokumentu v digitální podobě s výjimkou dokumentu v digitální podobě doručeného na přenosném technickém nosiči dat veřejnoprávní původce zaznamená rovněž čas doručení dokumentu s přesností na sekundy.*
18. Podle § 8 odst. 1 vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby *veřejnoprávní původce eviduje dokumenty v základní evidenční pomůcce. Základní evidenční pomůckou spisové služby vykonávané v elektronické podobě v elektronickém systému spisové služby je elektronický systém spisové služby. Základní evidenční pomůckou spisové služby vykonávané v listinné podobě je podací deník; podací deník se vede jako kniha vytvořená ze svázaných a očíslovaných listů tiskopisů, označená názvem veřejnoprávního původce, pro něhož je vedena, časovým obdobím, v němž je užívána, a počtem všech listů.*
19. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí: *Jen těžko si jde představit, že by byl povinný orgán schopen vykonávat jakoukoliv metodickou či kontrolní činnost ve vyřizovaných agendách, i s ohledem na jejich značný rozsah, aniž by měl v elektronické podobě k dispozici alespoň informaci o tom, kdy mu bylo určité podání doručeno a kdy bylo vyřízeno. To i v případě, že by kontroloval pouze dodržování pokynu o stanovení lhůt, který mimo jiné stanoví maximální dobu pro vyřízení odvolání. Lze také předpokládat, že by tyto informace měl mít stěžovatel alespoň určitým způsobem strukturované (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 257/2017-46).*
20. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, *se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
21. Podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím *může povinný subjekt odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.*
22. Podle § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím *provede povinný subjekt všechna omezení práva na informace tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.*
23. Podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti.*

24. Pokud podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
25. Podle Nejvyššího správního soudu nemá být žádost o informaci „hrou na slepou bábu“ mezi žadatelem a povinným subjektem. *Je-li zřejmé, že žadatel o informace chce určitý druh informací, které sice povinný subjekt přesně nemá, ale má informace obdobné těm, které žadatel požaduje, měl by mu to sdělit, aby žadatel případně mohl svou žádost modifikovat* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 257/2017-46).
26. Nejvyšší správní soud také zdůrazňuje, že v souvislosti s odmítnutím přístupu k informacím je důležité zohlednit princip proporcionality: *Pokud může správní orgán poskytnout část informací vyplývajících z podnětů, nelze žádost o informace odmítnout jako celek s poukazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím (vytváření nových informací). Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze použít v situaci, kdy správní orgán disponuje požadovanými informacemi, ale má je k dispozici v jiné formě, než požaduje žadatel. Shromáždění požadovaných údajů nepředstavuje vytváření nových informací* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2016, č. j. 4 As 96/2016-36).

Skutková zjištění

27. Jak už bylo výše řečeno, žalobkyně, jako žadatelka dne 12. 2. 2025 doručila povinnému subjektu, Městskému úřadu Havlíčkův Brod, žádost o informace, ve které se dožadovala poskytnutí následujících informací:
- počet podání prostřednictvím e-mailu za dosavadní část roku 2025 (ke dni podání žádosti),
 - poskytnutí seznamu „Podací deník“, kde budou zaznamenána úplně všechna přijatá podání e-mailem včetně zaznačení, kdy došlo k potvrzení o přijetí podání za zmíněné období.
28. Žádost oprávněné povinný subjekt rozhodnutím č. j. MHB_GDPR/20/2025/Zu-3 ze dne 24. 2. 2025 odmítl. Jako důvod uvedl, že povinností povinného subjektu není vytvářet na základě žádosti nové informace, které v době podání žádosti u povinného subjektu neexistují a žádný právní předpis rovněž neukládá povinnému subjektu vést evidenci v rozsahu, v jakém je specifikována v podané žádosti.
29. Proti rozhodnutí se žalobkyně dne 28. 2. 2025 odvolala. V odvolání argumentovala ustanoveními právních předpisů, která podle ní ukládají povinnému subjektu povinnost disponovat informacemi, o které žádala.
30. Krajský úřad Kraje Vysočina jako odvolací orgán rozhodnutím č. j. KUJI 25099/2025 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Právní posouzení

31. Krajský soud vyšel z toho, že žalobkyně je právní laik. To je potřeba mít na paměti při výkladu její žádosti o informace. Správní orgány to sice naoko vzaly v potaz, avšak přistupovaly k žalobkyni vstřícně jen zdánlivě. Ve skutečnosti vyložily její žádost tak, aby ji mohly snadno odmítnout. To je jasně patrné z toho, že zatímco v první části žádosti zvolily výklad co nejširší, tedy že žalobkyně požadovala počet veškerých dokumentů

došlých e-mailem (a odvolaly se přitom právě na to, že žalobkyně je laik), ve druhé části žádosti zvolily naopak výklad úzký, při němž bazírovaly na použití zákonného termínu „podací deník“ a nedostatek právního vzdělání na straně žalobkyně zcela ignorovaly. Správní orgány tak porušily zásadu přiměřenosti (proporcionality) a vstřícnosti, které jsou v obecné rovině zakotveny v základních zásadách správního řízení (viz zejména výše citovaný § 4 odst. 1 správního řádu), pro oblast práva na informace pak vyplývají z výše citovaného § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím.

32. První bod žádosti spočíval v tom, že žalobkyně požadovala, aby jí městský úřad poskytl *počet podání prostřednictvím e-mailu za dosavadní část roku 2025*. Žalovaný správně odlišil pojem „podání“ v užším smyslu, jak jej chápe správní řád, a naopak pojem „podání“ v širším smyslu, jak by jej pravděpodobně užil laik, tedy zahrnující veškeré došlé dokumenty, včetně různých podnětů, připisů apod. Podání ve smyslu správního řádu je jen takové, které obsahuje, krom ostatních zákonem požadovaných náležitostí, podpis (viz § 37 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu). Forma podpisu se odvíjí od formy podání, v případě elektronického podání musí jít o elektronický podpis. Z praxe vyplývá, že elektronicky podepsaná podání se zpravidla činí prostřednictvím datové schránky, většina e-mailů bývají naopak pouhé podněty či podobné dokumenty bez elektronického podpisu. Žádost, která hovoří o „podáních učiněných e-mailem“ se tím pádem dala vyložit různě široce. To však povinný subjekt nezabývá povinností jednat v souladu se základními zásadami veřejné správy, zejména pak zásadou veřejné správy jako služby. V první řadě se měly správní orgány snažit vyjít žalobkyni vstříc a poskytnout jí alespoň ty informace, které do rámce možného výkladu žádosti zcela jistě spadaly.
33. Žalovaný nezpochybňuje, že veškerá podepsaná elektronická podání povinný subjekt eviduje (tedy včetně těch, která byla učiněna e-mailem, nikoliv datovou schránkou). V tomto rozsahu měl tedy žalobkyni požadovanou informaci o počtu takovýchto podání poskytnout. Nejednalo by se, jak žalovaný tvrdil, o vytváření nových informací ani o směřování žádosti do budoucnosti. Pokud měl povinný subjekt pochybnosti, zda žádost nebyla míněna šířeji (zda nemířila i na nepodepsané e-mailové podněty), měl ji buď ve zbytku odmítnout, nebo se pokusit ve spolupráci se žadatelkou o její upřesnění podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.
34. Druhý bod žádosti formulovala žalobkyně tak, že jí má městský úřad poskytnout *seznam „Podací deník“, kde budou zaznačena úplně všechna přijatá podání e-mailem včetně zaznačení, kdy došlo k potvrzení o přijetí podání za zmíněné období*. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí správně poukázal na to, že podací deník je podle příslušné vyhlášky evidenční pomůckou pro dokumenty v listinné, nikoli v elektronické podobě. Ze stejného ustanovení však vyplývá (viz výše citovaný § 8 odst. 1 vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby), že existuje i obdobná evidenční pomůcka pro dokumenty elektronické. Konkrétně se zde uvádí, že *základní evidenční pomůckou spisové služby vykonávané v elektronické podobě v elektronickém systému spisové služby je elektronický systém spisové služby*. V elektronickém systému musí být zaznačeno vždy přinejmenším *datum doručení dokumentu* (viz výše citovaný § 3 odst. 1 vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby).
35. Pokud by žalovaný skutečně měl zájem přistupovat k žalobkyni citlivě jako k právnímu laikovi, mohl její žádost vyhodnotit tak, že evidentně požaduje seznam (tj. výpis) informací o jednotlivých obdrženích podáních z elektronického systému spisové služby, nikoliv z podacího deníku. Namísto toho se zde žalovaný, stejně jako městský úřad, až křečovitě

držel porovnání žádosti s pojmem použitým v zákoně. A na rozdíl od předchozího bodu odmítl přihlížet k tomu, kdo žádost o informace formuloval, tedy že šlo o právního laika.

36. Opět i zde platí, že pokud měl městský úřad o výkladu žádosti pochybnosti, měl se je v první řadě pokusit odstranit v součinnosti se žadatelkou. Odmítnout by žádost mohl zcela nebo zčásti teprve v případě, že by žadatelka i po poskytnutém vysvětlení trvala na tom, že chce kopii podacího deníku se zaznačenými e-mailovými podáními (takový dokument neexistuje) nebo že ji nezajímají data doručení jednotlivých dokumentů, ale že požaduje skutečně výhradně jen časové údaje k potvrzení o přijetí podání (které ovšem povinný subjekt skutečně nemá povinnost provádět, a tudíž ani v evidenční pomůcce zaznamenávat).
37. Krajský soud přistoupil k tomu, že spolu se zrušením napadeného rozhodnutí zrušil též rozhodnutí prvního stupně. K takovému kroku může soud přistoupit i bez návrhu ze strany žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 - 70). Jde o postup spíše výjimečný, odůvodněný zpravidla tím, že prvostupňové rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno nebo že odvolací orgán by beztak nemohl jeho vady sám napravit (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, č. 1456/2008 Sb. NSS, str. 4).
38. V nynějším případě vedlo soud ke zrušení obou rozhodnutí to, že podle vysloveného závazného právního názoru bude muset městský úřad jako povinný subjekt poskytnout žalobkyni přinejmenším informace o počtu podání ve smyslu správního řádu (tedy elektronicky podepsaných) zaslaných e-mailem na elektronickou adresu podatelny městského úřadu, a dále jejich seznam ve formě výpisu z elektronického systému spisové služby, včetně data doručení. Teprve ve zbytku by případně mohl žádost o informace opět odmítnout, pokud by měl o jejím rozsahu nadále pochybnosti, ovšem až po případném pokusu o její upřesnění ve spolupráci se žadatelkou. Soud nicméně i přes zrušení prvostupňového rozhodnutí vrací věc k dalšímu řízení zpět žalovanému, neboť § 78 odst. 4 s. ř. s. mu jiný postup neumožňuje. Na žalovaném tak bude, aby postoupil spis prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení.
39. Soud na vysvětlenou dodává, že jelikož rozsah žádosti byl mezi stranami sporný a zůstal zde prostor pro její upřesnění, nepřistoupil krajský soud (prozatím) k vydání informačního příkazu podle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto ustanovení totiž směřuje na situace, kdy je namístě vyhovět žádosti v plném rozsahu a o jejím, byť i jen částečném, odmítnutí nelze vůbec uvažovat.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení obsahu a rozsahu žádosti o poskytnutí informací zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto: Povinný subjekt je povinen vyhovět žádosti žalobkyně o poskytnutí informací v tom rozsahu, v jakém jimi nepochybně disponuje, neboť mu to ukládá právní úprava (viz výše). Pokud přetrvávají na straně povinného subjektu pochybnosti o tom, co všechno spadá do rozsahu žádosti, pokusí se ve spolupráci s žadatelkou o její upřesnění.

41. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující tyto náklady vyčíslila na 10 140 Kč, což odpovídá obsahu spisu. Zástupce strany žalující učinil celkem 2 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], a jedno písemné podání soudu ve věci samé, tj. repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 4 620 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč za každý úkon. Nárok na náhradu DPH právní zástupce nevznesl, proto mu za jeden úkon náleží 5 070 Kč, celkem tedy za všechny úkony 10 140 Kč (2 x 5 070 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. 2. 2026

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu